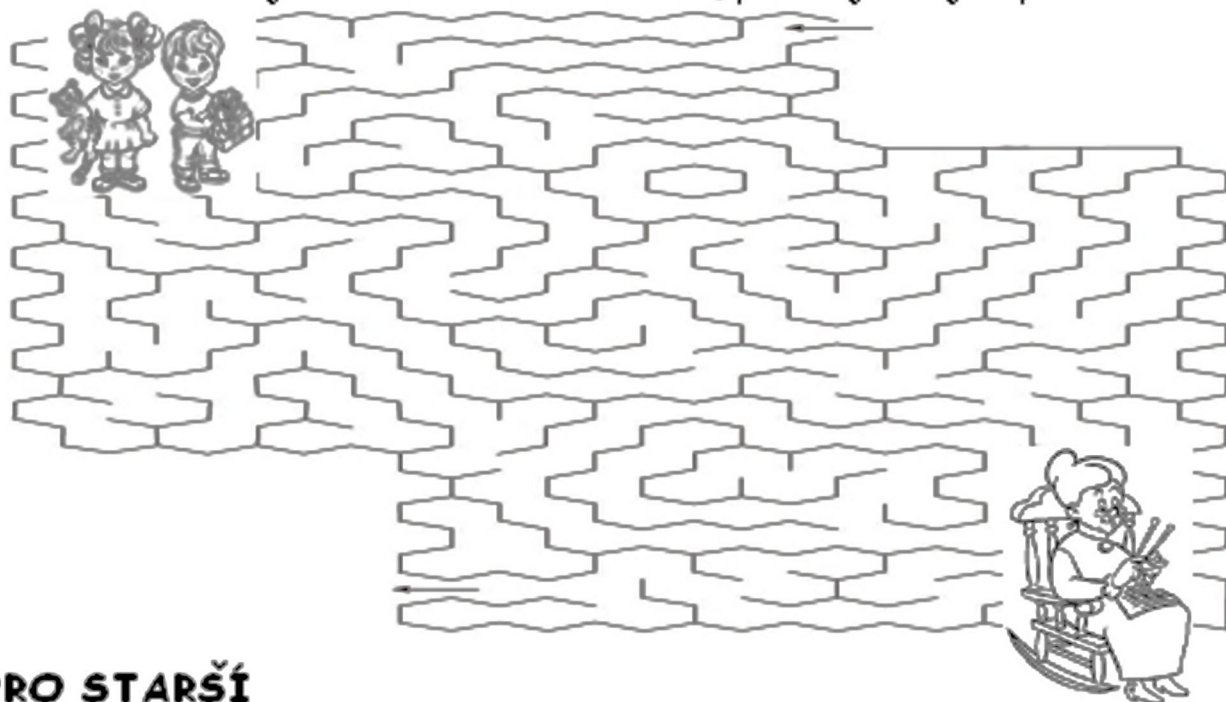

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

BLUDIŠTĚ. Děti jdou na návštěvu k babičce; pomoz jim najít správnou cestu.

PRO STARŠÍ OSMISMĚRKA.

Klára Špunt Zelinková

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Radost evangelia naplňuje srdce i život těch, kdo se setkávají s Ježíšem
a kdo se od Něho nechávají vysvobodit z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty a osamění.*

papež František

Úvodní slovo

Texty velikonoční liturgie jsou plné radosti z Kristova vzkříšení. Jen velikonoční události nám totiž mohou dát vytušit jedinečnost křesťanské radosti, která by měla být i naší každodenní zkušeností. Bývá to i naše nejčastější velikonoční přání. Do všech dramát a trápení, která mohou člověka v životě potkat, Církev plní své poslání zvěstovat světu Boží dílo spásy, tedy nejskutečnější a nejopravdovější radost, kterou není možné vyrvat z lidského srdce.

Není ovšem možné si tuto radost žádným způsobem navodit nebo vnutit. Není možné ji získat, dokud je naše srdce uzavřeno Bohu a bližnímu. Jediný způsob jak ji získat je nechat se jí obdarovat, a jediným jejím dárcem je sám Bůh. S Ježíšem Kristem, říká papež František, se vždycky rodí a obrozuje radost.

Kristovo zmrtvýchvstání nezpůsobí nějakou magickou změnu našich životů. Církev po Vzkříšení se stále nachází „na cestě“, je součástí dějin tohoto světa s jeho radostmi a nadějemi, stejně jako bolestmi a úzkostmi. Kristovým vzkříšením

však v těchto dějinách došlo k zásadní změně: jednou provždy už jsou nakloněny směrem k dobru, životu a odpuštění (Benedikt XVI.). A totéž platí i o životě každého z nás.

Duch svatý kéž v nás dovrší toto velikonoční obdarování.

Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Přinášení darů.** Připomínáme, že v zákristii visí rozpis na přinášení darů s dětmi při nedělní mši svaté v 9:00. Rodiny s dětmi prosíme, aby jej vedly v patrnosti a včas se zapisovaly.

Výzva

230 let farnosti

Milí farníci, dne 1. září letošního roku oslaví naše farnost 230 let od svého založení. Při této příležitosti vzniká, pod záštitou pana faráře, publikace o historii a životě naší farnosti. Má-li někdo z vás k dispozici nějaké zajímavé písemnosti či fotografie z historie a života naší farnosti, chtěl bych vás požádat o jejich zapůjčení. Přineste je prosím nejpozději do 31. května do zákristie nebo předejte mně osobně (**e-mail: ivo@sperat.cz; tel.: 776 674 709**). Po

prostudování vám vše zase vrátím. Rovněž budou respektována autorská práva. Děkuji.

Ivo Sperát

Naše Noc kostelů

opakovaná prosba o pomoc

V programu na letošní Noc kostelů v pátek 23. 5. 2014 jsme mimo oblíbené ochutnávky mešního vína, výstavy, programu pro děti, zpěvů dětských a chorálních, slíbili také divadlo a otevření místnosti nad kaplí u zákristie.

Všechny tyto atrakce slouží k představení našeho kostela, ale hlavně k představení farnosti, tedy nás lidí, kteří farnost tvoříme. Bez farnosti je kostel jen krásná, ale prázdná budova.

Na Noc kostelů chodí hodně lidí a pro hladký průběh akce potřebujeme pořadatelskou pomoc.

Kdo umí razítkovat, uklízet, nosit, nalévat víno, hlídat děti při jednoduchých hrách, ovládat projekční techniku, hlídat proud lidí v kostele tak, aby se nic neztratilo, bude velmi vítán.

Proto prosíme, kdo by byl ochotný pomoci ten večer alespoň 2 až 3 hodiny, aby o sobě dal vědět tak, že se napíše v zákristii na seznam a nechá na sebe kontakt nebo pošle SMS na číslo 732 718 528.

otázka vždycky trápila. „Inu, taky jsme se o tom s bráchou dohadovali, a to nám bylo už asi dvacet let. On říkal, že v pekle určitě nikdo není, já jsem si tím už nebyla tak jistá.“ Jeden starý moudrý kněz mi kdysi řekl: „Když někomu ublížíme, tak ho za to nemáme rádi.“ Ale ono to tak opravdu je. Vyhýbáme se mu, nebavíme se s ním, nedokážeme říct: Odpušť mi. Vzdalujeme se mu.

Paní učitelka se odmlčí. „Víte, děti, Pán Bůh nikoho neodsoudí, člověk se odsoudí sám. Někdo udělá ve svém životě něco moc špatného, nelituje toho a postupně je stále víc plný zloby a nenávisti. A je na to i pyšný.“ Další chvilka ticha. „A pak náhle stojí před Ježíšem a cítí, jak moc ho má Bůh rád. Kdo ještě není příliš vzdálený, kdo je trošinku schopný lásky, určitě řekne: Pane, odpušť mi, chci být s Tebou. A já myslím, že Ježíš ho obejmě a řekne: Těším se na tebe. Přijď za chvíli.“

„Jak za chvíli?“ vpadne do řeči Dominika.

„Ty taky chvíli počkej, právě jsem to chtěla vysvětlit. Když jdeme za někým, koho máme rádi – počkejte až půjdete na první rande – tak se pořádně vymydleme, co nejlíp učešeme, pěkně oblékneme, třeba i malounko navoníme. A kdo chce být na věčnosti s Ježíšem, taky si duši pěkně vymydlí a navoní, aby byla krásná. A od toho je tu očištec.“ Paní katechetka si v duchu povzdychne -

nemá to slovo moc ráda, ale jak jinak nazvat ono dorůstání v lásce?

Dominika najednou zděšeně vydechne: „Maruška mi celou cestu nesla tašku a já jsem jí nepoděkovala!“ a diví se, že ji paní učitelka ještě pohladí.

„Pán Ježíš přece řekl: Nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království. Vy děti máte ještě srdíčko čisté, ale i vy se musíte snažit, aby takové zůstalo po celý život. A někdy je to pořádná fuška.“

A ještě něco. Modlitba za hříšníky je moc důležitá – věčnost je něco, co si vůbec neumíme představit. A jak se modlit? A ke komu? Povím vám takový vtip: Svatý Petr u nebeské brány všechny pečlivě kontroluje, přesto za ním jednou přijde Pán Bůh a říká: „Už zase je tu někdo, kdo sem nepatří! To už se ti stalo mockrát!“ „Ale, Pane Bože, já opravdu nevím, jak je to možné!“ diví se svatý Petr. Bůh obchází nebe a úplně vzadu najde Pannu Marii, jak má dolů spuštěný růženec a hříšníci po něm šplhají nahoru.

Děti se zcela pochopitelně nesmějí, ale to také nebylo účelem. „Když hodně škemráte a pořád mamku ukecáváte, že něco chcete, tak nakonec řekne: Když budeš hodný, tak se u tačky přimluví. A zrovna takhle reaguje naše nebeská maminka Panna Maria.“

Marie Sojka Veselá

zpět do našeho světa. V noci se pak konala stezka odvahy. Dospělí měli odvahu děti pustit do noci a děti měly odvahu putovat po cestičce ze svíček do temných bažin, odkud se naštěstí všichni v pořádku vrátili.

V neděli jsme se ráno po snídani sbalili, naložili své propriety do aut a vypravili jsme se do Herálce na mši svatou slouženou o. Záleským, naším kamarádem Šagim. Po krásné bohoslužbě, v jejímž závěru byla vysvěcena zrestaurovaná socha v místním kostele, jsme se vydali do Cikháje, kde následovala tečka za společným prodlouženým víkendem – oběd v penzionu Tisůvka. A byl to oběd báječný a chutný, stejně jako celý náš společný pobyt na Vysočině.

Velké díky za organizaci Markétě Zelenkové a Klárce Koukalové a také všem, kteří přispěli ke zdaru celé akce „Blatiny“, což vlastně byli všichni, kteří se zúčastnili. Těšíme se, že se třeba zase příští rok vypravíme do Narnie!

Zapsala Jitka Gaossed Kapitánová

POVÍDKA

Paní katechetka probírá s druháky velikonoční události. Jidášova zrada, Petr zapírá Pána Ježíše. Zde je dobrá příležitost sdělit dětem, jak důležitá je lítost, prosba o odpuštění a důvěra v Boha. Paní učitelka zdůrazňuje, jak rád by Pán Ježíš odpustil i Jidášovi, kdyby ho o to poprosil. A také, že nevíme, zda i Jidáš na poslední chvíli nelitoval a pak by byl jistě i on zachráněn.

Dominika se škrábe tužkou za uchem: „Paní učitelko, myslíte, že v pekle někdo je?“

„Víš, Domi, to nikdo neví. Víme, že peklo existuje, ale je možné, že v tomto stavu věčné samoty bez lásky nikdo není.“

Dominika je dcera advokátky a je to poznat: „Ale co si myslíte vy, paní učitelko?“

Paní katechetka přejede očima dětské obličej s otazníkem vepsaným ve tváři a vzpomene si, jak i ji tato

Z farní charity

Milí!

V měsíci květnu chceme vás všechny odevzdávat do přímluvy naší nebeské Matky, Panny Marie s vděčností za vaše otevřená srdce. I během velikonoční doby jsme mohli díky vaší štědrosti poslat peníze potřebným.

Na Charitě – Služby Brno jsme odevzdali následující částky:

Pro asistenční službu (jde o pomoc mentálně postiženým)	5 000 Kč
Pro Denní centrum pro bezdomovce	5 000 Kč
Pro Noclehárnu pro bezdomovce	5 000 Kč

Dále jsme z přijatých finančních darů poukázali 5 000 Kč Misijní bance ubožáků – jde o prostředky použité na pomoc nejchudším v Africe.

Přejeme vám radostně a pokojně prožité májové dny a také požehnanou nověnu, během které se budeme připravovat na slavnost Soslání Ducha Svatého. Mysleme ve svých modlitbách na všechny potřebné a trpící v této době, zvláště na nepokoji zmítanou Ukrajinu.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.

Mt 25,40

V dnešní době je lékařská věda hodně rozvinutá a víme, že nemoci, které byly v nedávné době životu nebezpečné, umí lékaři úspěšně léčit. Stále se však ve svém životě setkáváme s nemocnými lidmi, kteří trpí a touží po uzdravení a pomoci. My k nim musíme přistupovat s pochopením a láskou a vidět v nich Krista, který v nich trpí a žádá naši pomoc. On se ztotožňuje s nemocnými a trpícími lidmi, a proto prohlásil, že všechno, čím někdo prospěje takovému trpícímu člověku, má stejnou hodnotu, jako kdyby pomohl přímo jemu. Slíbil, že na žádnou takovou pomoc nezapomene.

Když chceme skutečně prospět člověku, který trpí, musíme si být vědomi toho, že tento člověk má tělo a duši a že se tyto skutečnosti vzájemně ovlivňují. Když chceme prospět člověku po stránce tělesné, musíme mu současně pomáhat, aby se cítil dobře i po stránce psychické, aby si byl vědom toho, že je milován, a že to, čím mu lidé kolem něj pomáhají, nedělají z donucení a neochotně, ale že je to výraz jejich lásky k němu. Musí si být vědom toho, že tito

lidé jsou ochotní mu svoje služby poskytovat, i když je to pro ně namáhavé, nepříjemné a náročné na jejich čas.

Nemocní mají vidět v lidech, kteří jim poskytují pomoc, Krista. On k nim přichází v osobách těchto lidí. Nemocní mají být za jejich službu vděční a oceňovat jejich úsilí a snahu. Nemocný člověk má hodně potíží, ale vždy je schopen dát najevo, že si uvědomuje, co pro něj druzí lidé konají a jak se snaží mu ulehčit jeho situaci.

Když nemoc trvá dlouhou dobu a když se zdá, že se zdravotní stav nelepší, je to pro všechny veliká zkouška trpělivosti, pokory a důvěry v Boží pomoc. Veliké nároky jsou kladeny jak na nemocného, tak i na ty, kteří ho ošetřují. Na obou stranách se objevuje vyčerpání sil a únava. Všichni musí přistupovat k situaci s vědomím, že žijí v posvěcující milosti, že Bůh ví, co prožívají a také ví, jakou potřebují pomoc, aby byli schopní správně prožít všechno, co prožívají. Vědomí Boží ochrany a pevná důvěra v Boží prozřetelnost pomůže překonat všechno, co je těžké. Kdyby člověk spoléhal jen na svoje přirozené síly a schopnosti, nebyl by být schopen prožít chvíle, které se mu zdají být těžké a beznadějně. S Boží pomocí může úspěšně prožít každou situaci.

o. J. Šik

Všimli jste si?

Chrám, místo, kde se každý den, krom Velkého pátku a Bílé soboty, děje zázrak. Zázrak proměny, ve které se nám Vzkříšený znovu a znovu cele daruje. Místo setkání a modlitby. Skála, ze které vytéká pramen živé vody. Místo svaté. Tu zaručuje přítomnost Boha.

A my přicházíme, abychom se setkali. Načerpali. Uhasili žízeň. Tváří v tvář neviditelnému. A i když je to místo svaté, nemusíme jako Mojžíš sundávat opánky. Úctu vyjadřujeme jinak. Mimo jiné třeba tím, že se prostor zdobí květy, udržuje čistý. Čisté je i kostelní prádlo, všudepřítomný prach nemá šanci na dlouhý pobyt.

Prorokyně Anna, dcera Fanuelova, nevycházela z chrámu, ale stále sloužila Bohu (Lk 2,37). Určitě je mezi námi jí podobná, která už léta dbá na to, aby lidsky, po našem, jsme dali Bohu najevo, co On pro nás znamená.

A tak veliký dík za nás za všechny. Ji, nebo i je při práci asi neuvidíme, ale nelze přehlédnout krásu květů, srovnané kancionály, vysmýčený prach, bělostně zářící kostelní prádlo.

Žehná jáhen Ivan

byl z něj úplně někdo jiný. Už to nebyl líný a protivný ufnukánek, ale šikovný, statečný a odvážný kamarád. Cestou jsme narazili i na ostrov s velmi nebezpečnou mrtvou vodou – co do ní spadlo, proměnilo se ve zlato. Bohužel i jeden z lordů si chtěl v této vodě zaplavat a skončil na dně jako zlatá socha. Ještě že alchymista – teta Markéta – znala recept, jak mrtvou vodu odlišit od vody živé – a pak už jen stačilo nanosit dost živé vody, aby bylo možno ostatky nebohého lorda vylovit. Následovala výborná grilovačka s vynikajícím krutím masem a pitím a hudbou. Skvělý hodokvas zakončila bouřka, která nás zahnala do chalupy, což nevadilo, neboť s kamarády je dobře kdekoli, i při strašidelné bouřce, která trvala až do noci. Večer za námi dorazil i náš pan kaplan o. Jiří Bůžek, a dospělí tak mohli po uložení dětí prožít krásnou adoraci.

Následující den jsme slavili s otcem mši svatou. Poté jsme sledovali příběh Rípčipa, statečného myšáka, kterému dryáda nad kolébkou prorokovala,

že se vydá až na východ sám a tam, kde vody zesládnou, bude jeho meta a cíl. Ten, kdo měl štěstí a vybral si při hře kelímek se sladkou vodou mezi čtyřmi jinými kelímky se slanou, tam pak rychle doplul. Nešťastníci, kteří si vybrali vodu slanou, zažili nejen nepříjemný slaný lok, ale rovněž museli plnit různé úkoly. Nakonec však přece jen všichni zdárně dopluli až na východ sám, všech sedm lordů bylo nalezeno živých či mrtvých a zbývalo jen připravit hostinu u Aslanova stolu.

Do toho se všechny děti s vervou pustily a za chvíli se stoly prohýbaly pod nejrůznějšími dobrotami a pochutinami. Je zajímavé, že stoly dětí byly plné různých sušenek, oplatek, palačinek a bonbonů a jen sem tam i něco „zdravého“, zatímco stůl dospělých byl zase plný různých sýrů, šunek a zeleniny – inu ten Aslan asi přece jen ví, komu čím udělá radost. A že to byl Aslanův stůl, tak ani přes nejrůznější kombinace jídel, kterými děti vrchovatě naplnily svá bříška, nebylo nikomu zle.

Následoval kulturní program, ve kterém některé z našich mladých dam předvedly k naší potěše svůj taneční um. A pak strhující večerní modlitba, při které jsme zažili, jaké je to kráčet po bouřlivé vodě, a při tonutí jsme se naučili okamžitě volat „Pane, zachraň mne!“ Večer za soumraku přišel i Aslan, který se s námi rozloučil a poslal nás z Narnie zase

vyšplhali. Přitom jsme se museli mít na pozoru před bouřkou a před piráty a jeden z nejurputnějších bojů jsme svedli s otrokáři, když jsme osvobodovali zajaté otroky. Nakonec jsme našli prvního z lordů a dorazili do bezpečného přístavu na naší chalupě, kde po večeři a večerní modlitbě zejména ti menší z nás usnuli tak rychle, jako když je do vody hodí.

Další den byl předznamenán čtením a ranní modlitbou s tématem křtu, při níž si někteří mohli vyzkoušet, jak se takový křest vlastně dělá. Tento den jsme sledovali příběh Eustáce, aneb jak se z protivného nekřůby stal zprvu velmi

nešťastný, ale nakonec velmi hodný a všemi oblíbený drak. A také jsme si vyzkoušeli, jak je takový dračí život těžký! No zkuste se najíst, když nemáte ruce s šikovnými prstíky, ale jen dračí pazoury. Nejlepší je to asi stylem „na pejska“ – pěkně tlamičkou z misky. Nebo zkuste něco říct kamarádům tak, aby vám porozuměli, když jako drak neumíte mluvit! Nejlepší je to zkusit pantomimou, neboť dračí pazoury neumí ani psát ... Ale draci zato mají výborný sluch a zrak i chuť, takže i jistá pozitiva této proměny se najdou. A pro Eustáce bylo největším pozitivem to, že když jej Aslan z dračí podoby osvobodil,

Misijní koláče

V sobotu před Květnou nedělí opět v naší farnosti proběhlo již tradiční pečení koláčků a další den jejich prodej ve prospěch Papežského misijního díla dětí. Loňský ročník byl rekordní. I farníci chodící v neděli na jedenáctou mši poprvé s překvapením zjistili, že koláčky, o kterých si dosud jen četli v Tomáškově, skutečně fyzicky existují. Letošní ročník byl ve výtěžnosti druhý nejúspěšnější. Dobří lidé nosili již hotové koláčky dřív, než jsme měli ve farní kuchyňce připravené těsto, a tedy opět byla

balící linka spuštěna dříve než byly zapnuty trouby. Obětavé pracovnice v pohodě vše zvládaly, upečených a zabalených koláčků postupně v usměvavé atmosféře přibývalo, vládla čínorodá idyla.

Pro mě osobně byl ale tento ročník nejnáročnější. Dostal jsem tři úkoly. Kromě pečení koláčků, což dělám léta a teď to byla jen pohodlná rutina, jsem měl pro přítomné děvenky připravit oběd. Stejně zadání jsem poprvé dostal v loňském roce a tak jsem použil loňské řešení.

I letos si objednaly guláš, tentokrát s bramborovými noky. Připravit postní guláš mi původně připadalo náročné, ale vyřešil jsem to tím, že jsem se přidal k patrně většinové názorové platformě, která za postní jídlo považuje každé, které je připraveno v postní době.

Třetí úkol byl nejnáročnější a téměř neřešitelný. Chtěly, abych o přípravě misijních koláčků napsal do Tomáška humorný článek. Už jsem párkrát do farního zpravodaje psal, dokonce i o této akci, ale ne na objednávku a jen, když jsem měl pocit, že je o čem. Nejlépe a snad i vtipně se píše o katastrofách a jiných mimořádnostech. Dámy slíbily, že se něco takového určitě stane, ale slib nesplnily a i já, s nadprůměrným sklonem k průšvihům jsem totálně zklamal. I mnohem nadanější a zkušenější zpravodajové vždy píš

jen o právě vybuchlé sopce a ne o těch tisících jiných, které jsou momentálně klidné. Moje odmítnutí tohoto úkolu bylo zlomeno informací, že si to přeje sama paní Keprtová. Této autoritě jsem neodolal.

Obdobná zadání dostávám i od jejího syna, který patří ve farnosti k těm nejaktivnějším a já snad k těm ochotnějším. Mám díky tomu s Keprníkem letitý naprosto bezproblémový vztah typu dominantní velitel – submisivní poskok. V takovém vztahu ani nemůže dojít k sebemenšímu nesouladu. Jeden z jeho posledních úkolů byl hoden největších zenových mistrů. Měl jsem připravit 40 litrů

nebyly unavené ani putováním, zde mohly nabrat spoustu dalších společných radostí.

U táboráku se v pozdějších odpoledních hodinách rozvinula ohnivá debata o různých farních záležitostech, farní radou počínaje a varhanami konče, děti i rodiče i další vytrvale opékali farní buřty v různých podobách (např. oblíbený styl chobotnice), aby pak úderem šesté hodiny Šídlo konví, snad vypůjčenou od sv. Floriana, zalil zbytek doutnajících uhlíků. Uhlíky doutnající v našem srdci snad jen tak žádný hasič neuhasí a krásné vzpomínky na proběhlou farní pouť nám připomenou nejen fotografie.

Jarka Cýrusová

Blatiny 2014 – Plavba Jitřního poutníka

Prodloužený víkend rodin s dětmi na Vysočině 30. 4. – 3. 5. 2014

Všichni jsme přijeli do Blatin plni napjatého očekávání, neboť mnozí z nás ještě v paměti chovají loňský pobyt na této horolezecké chatě, plný dobrodružství, která jsme zažili, když jsme po boku Aslana bojovali proti Bílé čarodějnici za osvobození Narnie od zla a věčné zimy. Sjelo se nás docela požehnaně, asi 10 rodin, dohromady

čítajících kolem 20 dospělých a 25 dětí. Když jsme se navečeřeli, očekávali jsme zásadní projev velitelky výpravy, Markéty Zelenkové, ale bohužel jsme se dozvěděli pouze to, že bedny s herní výbavou kdosi opomněl v Brně naložit do auta, a tak se půjde spát a do zítřka bojeschopní jedinci vymyslí náhradní program. Už jsme se chystali zalézt do pelíšků, když v tom se odkudsi ozval zvláštní zvuk – a někteří jej ihned poznali. Ano, byl to roh královny Zuzany, a nám bylo jasné, že dobrodružství přece jen začíná ... Na dvoře se objevil obraz plachetnice plující po moři a vzápětí se v obrazu otevřely dveře do Narnie. Všichni jsme prošli šumícím mořem a ocitli jsme se v Aslanově říši. Stáli jsme na palubě Jitřního poutníka a král Kaspian s kapitánem Drinianem a Rípčípem nás přivítali na plavbě do neznámých východních moří, kde jsme jim měli pomoci najít sedm zmizelých lordů, přátel otce krále Kaspiana, které kdysi proradný Kaspianův strýc Miráz vyštval na moře. Ten večer se nám po krásné modlitbě, kterou vedla teta Kengi, krásně usínalo, neboť bylo jasné, že nás čekají velká dobrodružství.

Druhý den ráno po vydatné snídani a modlitbě jsme nabalili zásoby a vyrazili na dlouhou plavbu. Plavili jsme se pampeliškovým oceánem, mořem lesů a přistáli jsme i u skalnatých ostrovů, na jejichž vrchol ti nejodvážnější z nás směle

Homilii přednesl ne-
napodobitelným způsobem jáhen,
pan Synek který se zamýšlel se nad
Ježíšovou odpovědí v Káni: Co mi
chceš, ženo? Na první pohled ta slova
zní tvrdě, ale při bližším pohledu
můžeme zjistit, že zatím co první žena,
Eva, zavírá bránu nebe, druhá žena,
Maria, jako církve a jako snoubenka
se stává novým zaslíbením. Jan, na
rozdíl od dalších tří evangelistů,
vidí věci eschatologicky, proto je
zde oslovení ženo na místě. A Ježíš
jako by Marii odpovídal: Copak jsi
zapomněla, když chápeš, že dokážu
proměnit vodu ve víno, že mám pro
tebe velký dar? Vráťím ti nebe! Já ti
chci dát to nejlepší a mám to pro tebe
připravené, ale pozor, ještě nepřišla
há hodina. Čas v rukou Božích je
služebník, to jen lidem je poháněčem.
Ježíš Marii neodolá a udělá výjimku
jako v pohádce o dvanácti měsíčkách
a totéž platí i v Jeho vztahu k církvi.
Čas od času mění věci, které jsou
lidským rozumem nepochopitelné.
Maria nám to dokáže vyprosit.
Také pak říká služebníkům: Udělejte
všechno, co řekne.

Nedávno Synkovi zakoupili v Ikea
skříň, která se sestává z dílů a na
každém je popsáno, kam patří a jak
postupovat v montáži. Také nám Bůh
v průběhu života dává takové balíčky
s návodem, abychom je po částech se-
stavovali, jde jen o to, dobře je použít.

Po homilii došlo na prosby
společně vytvořené v tichu větví
lesních velikánů mezi Útěchovem
a Vranovem.

Prosili jsme za rodiny, za moudrá
rozhodování, za hledání pokoje
v Kristu, za dlouhodobě nemocné
a ty, co se o ně starají. Zazněly díky
za všechny radosti i starosti a trápení,
ke kterým Bůh dává útěchu a k nimž
patří těšení se na odpověď v nebi
na všechna: Proč? Za sjednocování
farnosti, vztahy s rodiči a dětmi, za
neztrácení naděje ani v pokročilém
věku, za Boží ochranu, dobré vztahy
a schopnost odpouštět, vidět ve všech
potřebných kolem sebe Ježíše.

V závěru mše poděkoval P. Mráz
všem zúčastněným poutníkům, mini-
strantům, kaplanovi i jáhnovi, všem
kdo pouť připravili, včetně akcí pro
děti, pohoštění atd. Rodičům, kteří
nesli své děti, všem věkovým kate-
goriím, že přišli a pozval všechny
na agapé. Zároveň vyzval přítomné,
aby neokusili krmi, dokud ji kaplan
nepožehná.

Bilance jednoho z poutníků: Mně
se dost líbí, jak to Jirka Bůžek ucho-
pil, že nás dal do skupinek, abychom se
mohli lépe propojovat a že tam byl
duchovní rozměr prokousat se reflexí
až k vyústění do přímluv.

Obvyklé hodování v prostoru
Duchovního centra a zahrady bylo
jako vždy předzvěstí nebeské hostiny,
na kterou jsme zváni a děti, které

svařeného vína v třicetilitrovém hrnci.
Správné řešení hledám dosud. To platí
i pro tento článek.

*Pavel Pandan Zahradník
foto Jaromír Heger*

The Stations of the Cross

Křížová cesta

Každý rok se u nás ve farnosti koná
křížová cesta v přírodě, zejména pro
děti.

V sobotu 13. dubna jsme se sešli
kolem třetí hodiny před sokolovnou
v Bílovicích nad Svitavou. Napřed
jsme si mysleli, že bude pršet, ale
nakonec bylo počasí velmi slunné
a svěží. Sešlo se zde plno dětí s rodiči,
ale nebylo to tolik, jako v minulých
letech.

Po náročném výšlapu bílovického
kopce nás čekal krátký odpočinek
a malá svačinka. Dále cesta
pokračovala po hřebeni kopce, kde
na nás čekalo obrovské hejno malých
mušek, které se nám lepily na obličej.
Bylo to nepříjemné, ale aspoň jsme si
mohli představit, jak těžké to musel
mít Pán Ježíš. Po cestě jsme měli
za úkol udělat něco dobrého pro
někoho jiného a najít kamínek, který
představoval něco těžkého a který
jsme pak potřebovali v kostele. Pak
už nás čekal jen krátký sešup z kopce
a byli jsme dole.

Možná si teď říkáte, proč jsem se
nezmínil o zastaveních. Křížová cesta
byla přece jen jiná než v předchozích
letech. Přešli jsme ke kostelu a šli do
něj. Tam se k nám připojilo několik
dalších rodin, které nestihly první
sraz. V kostele už byl nachystán
krásný program, kde jsme seděli
v kroužku kolem velkého plátna
s křížem. Děti tam postupně přidávaly
různé věci, skládali jsme trnovou ko-
runu, trám dřeva, kamínky, říkali
svoje prosby a tak dále. To vše bylo
provázáno povídáním o tom, jak Ježíš
šel s křížem.

Následovně nás čekalo pohoštění
na místní faře. Myslím, že to byl
krásný originální program, a určitě
přijďte příští rok!

Petr Zelenka

Jak farnost putovala do Vranova

aneb dobře jsme došli ☺

Panna Maria, prostřednice všech
milostí ráda zve své děti na návštěvu
a nejinak tomu bylo i osmý květnový
den, tradiční datum tomáškovské
pouti na Vranov. Tentokrát mariánské
pozdání přijali i minoritští poutníci
a v důsledku toho autobus linky 57
nejenže nabral zpoždění, ale téměř
praskal ve švech. Každopádně vznikl
prostor pro vzájemné sjednocování

mezi farnostmi a některé farnice dokonce konverzovaly v libě znějící italštině (škoda, že se z žádného cestujícího nevyklubal tajně cestující Svätý otec). Útěchov nás přivítal obstojně modrou oblohou a po naložení příspěvků k agapé od jednotlivých farníků, prohlásil Keprník pouť za zakončenou. Jeho upřímná snaha ušetřit přítomné následků přejídání a zkonzumovat vše sám, se nesetkala s pochopením a pouť musela pokračovat obvyklým způsobem. Hned na kraji lesa poskytl P. Jan Mráz poutnické požehnání, s povzbuzujícími slovy k odvaze putovat i pod nastalou mírnou invazí mračen. P. Jiří Bůžek byl manažerem skupinek, které obdržely část Písma a s tím spojené úkoly. Zadáním bylo nést na Vranov společně vytčené úmysly a tam je prostřednictvím proseb sjednoceně předat do Božích rukou.

Kdo znal cestu, byl ve výhodě. Někteří vyslovili svoji obavu z bloudění, ale byli P. Jiřím ubezpečeni, že zabloudit nelze, jen je možné se ze stráně skutálet do Adamova nebo při stoupání do svahu dojít na Vranov strmější cestou. A navíc dobrý pastýř hledá své ztracené ovce.

Složení poutníků bylo velmi pestré a věkově velmi různé, společně tak šlo asi sto padesát lidí, včetně dětí v kočárcích a šátcích. Pozornost

tak budil oblíbený kostelník Bob (málokdo ho zná pod pravým jménem ☺) s Anežkou a mnozí další. Na cestě bylo nepřeberně příležitostí k vzájemnému poznávání, sdílení radostí i starostí a načerpání nových poznatků, zprostředkovaných druhými. Příjemně jarně zelený les, rozkvetlý konvalinkami, janovcem, hluchavkami, pomněnkami i jahodím ladil duši k větší vnímavosti jak ke kráse Božího stvoření, tak k bližním.

Poutavé vyprávění z vlastního života měla paní Hegerová. Pochází z vesnice Henčov, blízko Malého Beranova na Jihlavsku. Jejich dobrým rodinným přítelem je P. Vojtěch Kodet a právě k němu zalétaly její vzpomínky. Kodetovic rodina žila v Malém Beranově a patřila mezi významné rodiny již od dřívějších časů. Dědeček P. Vojtěcha, Josef, byl po první světové válce po tažení do Ruska, prohlášen za ztraceného. Jeho bratr Jan nemohl té zprávě uvěřit, ale zdálo se, že nelze jinak. V noci se mu zdál sen o Panně Marii, která ho povzbudila, že Josef žije a ať neustává v pátrání. Vytrvali tedy a Josef se skutečně vrátil. Ve velmi zuboženém stavu, v pytlovém odění, ale živý. Rodina na poděkování postavila v plotě své zahrady malou mariánskou kapličku. Zdálo se jim to málo (bratr Jan byl velký včelař, a protože včelaření vyžaduje značné úsilí, byl vytrvalý i na vinici Páně).

Usilovali o stavbu kostela, přátelili s jihlavskými premonstráty, kteří měli své zázemí v Praze, a tak i s jejich pomocí byl nakonec v roce 1939 vysvěcen beranovský kostel Božského srdce Páně. Josef se oženil a měl syna Josefa a dceru Ludmilu. Kodetovi se o kostel starali, Josef v něm kostelníčil. Nějaký čas si pro svoji víru pobyl ve vězení, kde se seznámil s P. Medem SDB. Josef měl čtyři děti: Janu, Josefa, Vojtěcha a Václava. Rodiny Hegerova (Štamberova) a Kodetova dodnes žijí ve velmi přátelských vztazích. Proto znají i vojenský zážitek P. Vojty Kodeta, který by se dal nazvat putifarkovským zážitkem. Při dvouleté vojenské službě sloužil Vojtěch, v té době již student třetího ročníku semináře, v kuchyni. Manželka jednoho důstojníka na něj se zalíbením pohlédla a rozvinula značné úsilí podobně jako kdysi Putifarova žena. Situace se však vyvíjela podle Boží prozřetelnosti, skončila tedy obrácením obou manželů na víru. Síla modlitby dala ženiným úmyslům úplně jiný obrat, proměnila ji k víře.

Další získanou poutní informací je pro ctitele P. Vrbackého: možnost zpovídání dvakrát za měsíc v kostele sv. Maří Magdaleny.

Mezi poutníky se vyskytovaly též manželské páry, putující ruku v ruce, úkaz to nebývale kouzelný.

Diskuse se neodehrávaly jen v oblasti duchovních témat, sem

tam bylo možné zaslechnout i různá jiná sdělení, např.: Můj kadeřník nemá rád invazi manikúrovými nůžkami do ofiny.

Nebo: Vymýšlíme ve škole turnaj ve šprtání kuliček.

Jedna z věcí, co na pouti poutníky oslovila, bylo především setkání s lidmi (a co teprve v nebi, tam nás bude ☺) a velký počet zúčastněných dětí ať už samo jdoucích nebo nesených, případně vezených.

Na Vranově nás vítaly plakátky, zvoucí do nedělní farní kavárny a též na Noc kostelů včetně Povídání sv. Franty (ze života sv. Františka z Pauly, zakladatele řádu paulánů).

V kostele P. Marie jsme střídali minoritské poutníky, kteří zvolili kratší tříkilometrovou trasu a měli teprve první poutní ročník. Potkali jsme i několik husovických farníků, postupně na Vranov přijeli i poutníci z Troubska, Panna Maria měla ve svůj den vysokou návštěvnost. O to víc byla vidět jednota křesťanů v praxi.

P. Mráz nás při mši svaté uvítal na místě léty promodleném, kam přinášíme starosti i radosti, jako děti k Matce. Prosil s námi, aby se nás Bůh ujal, abychom u Něj našli pomoc i útěchu.

Celá příroda, lidé i všechno stvoření zde chválili Boha, na konci žalmu po slovech Buď veleben Hospodin, nyní i navěky, nějaký pes venku dodal svoje: Haf.